

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jiřího Vilda a soudců JUDr. Lenky Novotné a JUDr. Jiřího Krahuly ve věci

žalobce: **B. D. V.**, narozený dne „X“
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
IČO: 00007064
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2022, č. j. MV-129383-5/SO-2022

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím právního zástupce dne 29. 9. 2022 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2022, č. j. MV-129383-5/SO-2022, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání ze dne 13. 6. 2022 a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 5. 2022, č. j. OAM-9152-56/PP-2021, kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

byla výrokem I. podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost účastníka řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by účastník řízení mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a výrokem II. podle § 87e odst. 4 téhož zákona byla účastníku řízení stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítal, že byl zkrácen na svých právech úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti. Dle jeho názoru správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 správního řádu a je v rozporu i s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný také opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, resp. vydal rozhodnutí bez opory ve zjištěném skutkovém stavu, navíc na základě hodnocení důkazů v neprospěch žalobce. Rozhodnutí je v rozporu s principem materiální pravdy, nepřezkoumatelné a nepřiměřené. Žalobce se domnívá, že aktuálně již nehrozí důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Ačkoliv z jeho trestní minulosti plyne, že se na území dopustil opakovaně trestné činnosti, což nepopírá, je třeba posoudit rovněž charakter páchané trestné činnosti, její aktuálnost a nebezpečí, že se účastník bude dopouštět takového jednání i do budoucna. V této souvislosti zdůraznil, že většina z jím spáchaných trestných činů byla maření výkonu úředního rozhodnutí, tedy trestní jednání nižší společenské škodlivosti. Poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, sp. zn. 3 As 4/2010 vycházející také z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva. Tato judikatura klade důraz na aktuálnost a skutečnost hrozby pro veřejný pořádek ze strany cizince. Z hlediska aktuálnosti a skutečnosti nebezpečí je tedy třeba zohlednit zejména dobu uplynulou od protiprávního jednání, jakož i chování žalobce v tomto období a na základě toho učinit závěr, zda existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze zájmů společnosti. Lze se přitom nadále domnívat, že i když se žalobce v minulosti dopustil trestné činnosti, která představovala narušení veřejného pořádku, v současnosti již nepředstavuje aktuální a důvodnou hrozbu pro veřejný pořádek. Podstatné také je, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 1997, má zde jediný domov a soukromý život. Na území žije se svou rodinou – družkou a společnými třemi dětmi. Děti na území České republiky studují a žijí zde od svého narození. Družka podniká, přičemž tato činnost zajišťuje obživu rodiny. Rodinní příslušníci by účastníka do země původu následovat nemohli, když jsou již plně integrováni do české společnosti. Nucený návrat po 25 letech života by i pro žalobce znamenal velmi citelný zásah do jeho rodinného i soukromého života, rovněž do života jeho rodiny. Žalobce navíc trpí vážnými zdravotními problémy, které nepřiměřenost napadeného rozhodnutí násobí. Nelze přitom zajistit, aby mu byla odpovídající léčba poskytnuta i v jeho domovském státě a on tak nebude vystaven ohrožení na zdraví či dokonce života. Odloučení od rodiny a dětí by na žalobce mohlo mít vážný zdravotní dopad. I samotné nepovolení pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu zákona o pobytu cizinců vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. To zejména v situaci, kdy dotčený cizinec zřejmě nemá reálnou možnost žádat o jakékoli jiné pobytové oprávnění a

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

nevyhověním jeho žádosti tak dojde reálně a absolutně k ukončení jeho pobytu na území na dlouhou dobu, bez možnosti udržovat osobní kontakt se svou rodinou, jež je navíc tvořena nezletilými dětmi, jejichž zájemem je žít v harmonickém prostředí v péči obou rodičů. Napadené rozhodnutí má proto nepřiměřené dopady do rodinného i soukromého života účastníka i celé jeho rodiny a svými důsledky porušuje čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod a Úmluvu o právech dítěte.

Rozhodnutí o zamítnutí žádosti je nepřiměřené i s ohledem na zcela prokazatelně existující vztahy žalobce na území, jejich intenzitu a charakter. Neudělení pobytu dopadá na žalobce a jeho rodinu velmi dramaticky. Žalobce jako otec občana ČR, se kterým žije ve společné domácnosti, je nepochybně rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona č. 326/1999 Sb., a jako takový má právo pobývat na území ČR, resp. v případě, kdy mu pobyt na území nebude umožněn, existuje zde předpoklad velmi vážného a nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny. To by bylo v rozporu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, vyplývá, že by primárním hlediskem při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkající se dětí měl být nejlepší zájem dítěte a tuto důležitou zásadu integroval Evropský soud pro lidská práva i do své judikatury. V případě žalobce se jedná o tři děti, z toho dvě nezletilé. Na území žije jeho družka – matka dětí. Všichni žalobce logicky potřebují, potřebuje je i žalobce, a to zejména s ohledem na jeho zdravotní stav. Žalobce se domnívá, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně jeho situaci, zejména otázku přiměřenosti a souladu s mezinárodními dokumenty, dostatečně nezkoumal. Žalobce navrhl, aby soud dotčené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

3. Žalovaný předložil správní spis spolu s písemným vyjádřením k jednotlivým bodům žaloby, v němž uvedl, že obecně formulované námitky žalobce odkazující na ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., nemohou bez dalšího vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí či vadách řízení, které mu předcházely. Žalovaný takové vady v rámci odvolacího řízení rovněž nezjistil. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016,

č. j. 1 Azs 240/2015-35. K dalším námitkám žalovaný uvedl, že při posuzování žádosti žalobce zjistil, že žalobce se opakovaně od roku 2014 do roku 2021 dopouštěl trestné činnosti, přičemž se ve většině případů jednalo o maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní, ale i o majetkovou trestnou činnost související s výrobou drog. Hrozba narušení veřejného pořádku tak vyplývá z osobního jednání žalobce, který jako cizinec pobývajícím v České republice nerespektuje její právní řád, není schopen respektovat rozhodnutí soudů a opakovaně maří výkon jejich rozhodnutí. Hrozba narušení veřejného pořádku je v současné době i do budoucna stále reálná, jelikož se žalobce dopustil trestného činu ještě v nedávné době (dne 11. 6. 2021). Neudělení přechodného pobytu na území České republiky nebude v případě žalobce znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, i když je ze spisového materiálu zřejmé, že má na území České republiky družku a tři děti. Děti budou moci na území pobývat i nadále spolu se svou matkou. Žalobce si musel být vědom, že pokud bude páchat trestnou činnost, nebude mu umožněno pobývat a realizovat tak rodinný život na území České republiky. Pokud se žalobce dovolává svých dětí, pak při páchání trestné činnosti si musel být vědom důsledků, neboť v té době již jeho děti byly na světě. Jestliže žalobce dále předložil propouštěcí zprávu z nemocnice, kde byl

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

hospitalizován 2 dny, z této zprávy nikterak nevyplývá, že by se se zdravotními problémy nemohl léčit ve své domovské zemi. Poukazoval-li žalobce na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, tak z Úmluvy nutně nevyplývá právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník (s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 78/2006). Také Úmluva o právech dítěte připouští oddělení dítěte od rodičů. Úmluva požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, ale nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít, a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Ty mohou být zabezpečeny i jinak, než udělením povolení k přechodnému pobytu účastníku řízení. Žalovaný zdůraznil, že Listina základních práv a svobod ani další ústavní zákony České republiky nedeklarují právo pobytu cizince na území České republiky (s poukazem na judikaturu Ústavního soudu, např. ve věci sp. zn. Pl. ÚS 10/08). Není pak v zájmu České republiky, aby byly povolovány pobyty cizincům, kteří páchali, páchají či mají dále v úmyslu páchat trestné činy na území. Správní orgány mají za použití zákona č. 326/1999 Sb. možnost a povinnost chránit zájmy státu a společnosti proti nežádoucímu jednání ze strany cizinců. Obecný (veřejný) zájem spočívá v ochraně České republiky před povolováním pobytu cizincům, kteří porušili platné právní normy tohoto státu. Žalobce si měl být při páchání trestné činnosti jako cizinec vědom všech důsledků, nejen v rovině trestněprávní, ale i v rovině zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovýmto postupem soudu souhlasili.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první uvedeného zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Soud vyšel z tvrzení a námitek obsažených v žalobě a po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Předmětem sporu mezi účastníky řízení v projednávané věci jsou především otázky, zda v případě nevyhovění žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu správní orgány dostatečně zjistily a zohlednily všechny rozhodné skutečnosti, zda s přihlédnutím ke všem okolnostem případu správně vyhodnotily hrozbu narušení veřejného pořádku ze strany žalobce v souvislosti s trestnou činností, které se v minulosti opakovaně dopustil, zda také dostatečně a správně braly v úvahu ohrožení soukromého a rodinného života žalobce, jakož i narušení rodinných vazeb z hlediska jeho dětí, rovněž tak zdravotní stav žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

8. Ze správního spisu ve vztahu k posouzení uvedených otázek vyplývají zejména následující skutečnosti. Žalobce podal dne 9. 6. 2021 žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb. Rozhodnutím ze dne 19. 5. 2022, č. j. OAM-9152-56/PP-2021 Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení pobytového správního řízení (správní orgán I. stupně) žádost podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. zamítl pro důvodné nebezpečí, že by účastník řízení mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek a podle § 87e odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na jehož základě žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí a průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně. Nejprve se zaměřil na postup správního orgánu I. stupně, který posuzoval, zda účastník řízení (žalobce) splňuje zákonné podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky. V této souvislosti z opisu a výpisu evidence Rejstříku trestů a také z rozsudků, které jsou součástí správního spisu, zjistil, že žalobce opakovaně spáchal trestné činy (od roku 2014 do roku 2021). Jednalo se o maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, ale i o majetkovou činnost související s výrobou drog. Žalovaný zhodnotil důvody zamítnutí žádosti a ztotožnil se se závěry správního orgánu I. stupně s důrazem na to, že ze strany žalobce jednoznačně došlo k porušení právních norem České republiky, a tedy k narušení veřejného pořádku, za které byl žalobci vyměřen trest. V otázce posouzení, zda tato narušení veřejného pořádku dosáhla intenzity „závažného narušení“ žalovaný vycházel z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151 a uvedl, že dopustí-li se cizinec trestného jednání, lze závažnost jeho trestného jednání, resp. důležitost základního zájmu společnosti, který byl trestným jednáním ohrožen, posuzovat i podle toho, že trestní předpisy toto trestné jednání jako závažné (resp. zvláště závažné) označují, a také podle druhu, rozmezí a výše sankce, kterou je za trestné jednání možné uložit. Při posuzování aktuálnosti ohrožení základních zájmů společnosti tímto jednáním lze přihlížet i k tomu, jak dlouhá doba uplynula od spáchání trestného jednání a zda byl trest vykonán. Žalovaný zdůraznil, že žalobce se dopustil opakovaně úmyslných trestných činů, za které byl pravomocně odsouzen. Jako cizinec nerespektuje právní řád a taktéž není schopen respektovat rozhodnutí soudů a opakovaně maří výkon soudních rozhodnutí. V případě žalobce je hrozba narušení veřejného pořádku v současné době i do budoucna stále reálná, jelikož se trestného činu dopustil v nedávné době, a to dne 11. 6. 2021. Žalovaný se dále zabýval dle § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. otázkou možného zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Dospěl přitom k závěru, že neudělení přechodného pobytu na území České republiky nebude v případě žalobce znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Žalobce má na území České republiky družku a tři děti, přičemž si musel být vědom, že pokud bude páchat trestnou činnost, nebude mu umožněno pobývat a realizovat tak rodinný život na území České republiky. To, že následky jednání žalobce ponese i jeho rodina, je v souladu s judikaturou – žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. 7 Azs 146/2017-44, ve vazbě na konkrétní rozhodovací činnost Evropského soudu pro lidská práva. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán je podle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. povinen dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Jistě však není ve veřejném zájmu, aby na území pobývala osoba, která narušila zvláště závažným způsobem

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

veřejný pořádek na území. Neudělení přechodného pobytu a s tím spojená povinnost vycestovat z území zajisté bude představovat určitý zásah do života účastníka řízení, nicméně v tomto případě jednoznačně převažuje veřejný zájem nad zájmem jednotlivce a nad možným zásahem do života účastníka řízení. Žalovaný shledal soulad přezkoumávaného rozhodnutí s čl. 27 Směrnice 2004/38/ES, když evropské právo umožňuje členským státům, aby z důvodu ochrany veřejné bezpečnosti přijímaly potřebná opatření, čímž se zjevně myslí zejména odepření pobytového oprávnění cizinci. Žalovaný rovněž doplnil, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod uvádí, že z práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 8 této Úmluvy nevyplývá nutně právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník. Také Úmluva o právech dítěte v čl. 9 odst. 3 připouští oddělení dítěte od jednoho nebo obou rodičů a v čl. 10 odst. 2 zakládá dítěti, až na výjimečné případy, práva udržovat pravidelné osobní kontakty a přímé styky s rodiči, pobývajícími v různých státech. Úmluva tedy předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít. Rovněž Listina základních práv a svobod ani další ústavní zákony České republiky nedeklarují právo pobytu cizince na území České republiky (s poukazem např. na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl ÚS 10/08). Žalovaný uzavřel, že vydaným rozhodnutím není žalobci znemožněno, aby povolení k přechodnému pobytu získal v budoucnu, pokud splní zákonné podmínky pro jeho vydání. Nezbytné však bude, aby dlouhodobě vedl řádný život a plnil své zákonné povinnosti. Žalovaný zamítl odvolání a potvrdil napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť tento rozhodl v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb. a zákonem č. 500/2004 Sb.

9. Podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.
10. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
11. Pro rozhodnutí správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Správní orgány v daném případě zcela správně zjistily skutkový stav především z tvrzení žalobce a z listinných důkazů, měly dostatečné podklady pro právní posouzení všech rozhodných skutečností a pro závěr o důvodnosti (resp. nedůvodnosti) žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb. Také soud v řízení o žalobě vyšel z tohoto skutkového stavu. Podstatné tedy je, že žalobce podal dne 9. 6. 2021 správnímu orgánu I. stupně řádnou žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. V této souvislosti bylo zejména doloženo, a nebylo sporu o to, že žalobce byl v České republice opakovaně trestně stíhán a odsouzen (v rozmezí let 2014 až 2021) za zločin krádeže, přečin poškození cizí věci, přečin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

a psychotropními látkami a s jedy, přečin výroba a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu, přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní. Rovněž bylo zjištěno, že žalobce má na území České republiky družku, která je matkou jejich tří dcer narozených v letech 2001, 2005 a 2008, které rovněž žijí na území. Za této situace správní orgány správně posuzovaly míru nebezpečí, že by žadatel (žalobce) mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň míru ohrožení soukromého a rodinného života žalobce, jakož i narušení rodinných vazeb, pokud by jeho žádosti bylo, resp. nebylo, vyhověno. Obě tyto otázky správní orgány posoudily správně, v souladu s platnými předpisy a rozhodovací praxí soudů, na niž přílehavě poukázaly. Námitky žalobce obsažené v žalobě nemohou zvrátit fakt, že správní orgány dostatečně zjistily a správně zohlednily to, že žalobce se na území České republiky dopustil závažného porušení zákona tím, že páchal trestnou činnost, za kterou byl odsouzen. Nejednalo se přitom o ojedinělý případ, ale o trestnou činnost opakovanou, a to v době nedávné (v rozmezí let 2014 až 2021). Právní řád České republiky zjevně není žalobcem respektován

a žalobce nerespektoval ani úřední (soudní) rozhodnutí, za jehož maření byl odsouzen. Ve svém souhrnu se nepochybně jedná o závažné narušení veřejného pořádku a žalobce tímto svým jednáním nepřesvědčil (neskýtá záruku), že by veřejný pořádek nenarušil i v době povolení přechodného pobytu, v případě jeho setrvání na území. Pokud žalobce poukazuje na to, že nebude moci být se svými dětmi, tak si musel být při páchání trestných činů vědom, že ohrožuje svůj pobyt na území a také svou rodinu. Neudělení přechodného pobytu na území České republiky je jen důsledkem jeho jednání. Žalovaný správně poukázal na konkrétní rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, podle nichž je soukromý a rodinný život cizinců významným kritériem, může však nad ním v konkrétních případech převážet závažnost protiprávního jednání cizince na území hostitelského státu nebo ohrožení veřejného pořádku s jeho pobytem spojené, jako je tomu i v projednávané věci. Rovněž námitka žalobce týkající se jeho nepříznivého zdravotního stavu nebyla natolik konkrétní a zásadní, aby mohla zvrátit zájem státu na ochraně veřejného pořádku. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že by správní rozhodnutí byla nepřezkoumatelná. Jeho námitky k tomu, že správní orgány měly porušit ustanovení zákona č. 500/2004 Sb. byly formulovány pouze obecně, neumožnily tedy soudní přezkum.

12. Soud žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. Soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. dubna 2023

Mgr. Jiří Vild v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.